

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **M.R.Hero cargo, s. r. o.**, se sídlem Markéty Kuncové 3801/2, Brno, zastoupený JUDr. Miroslavem Moltašem, LL.M., advokátem se sídlem Dobrovského 56/7, Hustopeče, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**, se sídlem náměstí Svobody 4, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 2. 2017, č. j. 62 A 215/2016 - 17,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 2. 2017, č. j. 62 A 215/2016 - 17, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce podal dne 25. 7. 2016 u žalovaného daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období června 2016. Žalovanému následně vznikly pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů o přijatých zdanitelných plněních (vykázaných v oddílu C daňového přiznání), konkrétně zejména, zda fakticky došlo k uskutečnění zdanitelných plnění (u deklarovaného nákupu dvou motorových vozidel od společnosti Hošek Motor a. s. a společnosti R.Hero cargo s.r.o.), proto vydal dne 22. 8. 2016 výzvu k odstranění pochybností č. j. 3690003/16/3002-50522-708345. Dne 2. 11. 2016 byla Generálnímu finančnímu ředitelství doručena „*Stížnost na postup správního orgánu*“, kterou žalobce podal z důvodu údajného nedůvodného zdržování nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty (za zdaňovací období června 2016) žalovaným, čímž měl žalovaný žalobci, jakožto začínajícímu podnikateli, znemožňovat další podnikatelskou činnost. Dne 30. 11. 2016 byla u Krajského soudu v Brně podána žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu (žalovaného) dle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Následně dne 2. 1. 2017 žalovaný vydal vyrozměnění o výsledku šetření stížnosti č. j. 4830301/16/3002-00065-703861, v němž byla stížnost hodnocena jako nedůvodná, resp., pokud jde o uplatněnou námitku podjatosti, jako nepřijatelná. Dále bylo dne 6. 1. 2017 provedeno místní šetření u třetí osoby, společnosti Hošek Motor a. s. Žalobce následně žalovanému zaslal doklady, které měly dokládat pořízení motorového vozidla a jeho zařazení do užívání. Dne 2. 5. 2017 žalovaný žalobci zaslal sdělení výsledku postupu k odstranění pochybností dle § 89 a § 90 zákona

č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), č. j. 2268137/17/3002-60564-705614, v němž bylo uvedeno, že žalovaný nemá za prokázané skutečné pořízení automobilu a jeho použití za účelem ekonomické činnosti (následný prodej) ani to, že by byl druhý automobil pořízen výhradně za účelem vykonávání ekonomické činnosti. Nadměrný odpočet daně tak měl činit místo 228 319 Kč pouze 17 238 Kč.

[2] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně domáhal vydání usnesení (správně se má jednat o rozsudek – pozn. NSS), kterým by bylo určeno, že nečinnost žalovaného ve věci daně z přidané hodnoty u žalobce jakožto plátce daně za měsíc červen 2016 je nezákonným zásahem. V úvodu žaloby žalobce upozornil, že žalobu podává z důvodu ochrany před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (žalovaného) v souladu s § 82 s. ř. s. Samotný text žaloby se kromě skutkového vymezení věci zabývá především uznatelností deklarovaných zdanitelných plnění, kdy žalobce v jejich uznatelnosti nevidí žádnou překážku. V závěru žalobce uvádí, že žalovaný svým postupem zjevně oddaluje rozhodnutí o stanovení daně z přidané hodnoty za měsíc červen 2016, případně o jejím „přeplatku“, a ve svém důsledku je tak nečinný.

[3] Krajský soud svým usnesením ze dne 1. 2. 2017, č. j. 62 A 215/2016 – 17, žalobu odmítl s odůvodněním, že ač žalobce oprávněně zvolil žalobu na ochranu před nezákonným zásahem (proti tomuto typu „nečinnosti“ správce daně nelze využít nečinnostní žalobu, jelikož postup správce daně k odstranění pochybností nemusí skončit pouze rozhodnutím o stanovení daně - krajský soud v daném ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 Ans 10/2012 – 52, publ. pod č. 2729/2013 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), je třeba nejprve vyčerpat prostředky ochrany či nápravy dle daňového řádu. Takovým opravným prostředkem může být dle krajského soudu i stížnost podle § 261 odst. 1 daňového řádu, která je však subsidiárního charakteru. Při faktické nečinnosti správce daně v rámci postupu k odstranění pochybností prostředkem ochrany či nápravy není stížnost, ale podnět k ochraně proti nečinnosti podle § 38 daňového řádu, což platí bez ohledu na to, zda následně připadá do úvahy nečinnostní nebo zásahová žaloba (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 2 Afs 79/2015 – 36, a ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Afs 60/2016 – 25).

[4] Podání žalobce ze dne 2. 11. 2016 nazvané „*Stížnost na postup správního orgánu*“ lze dle krajského soudu považovat z hlediska materiálního i formálního za stížnost podle § 261 odst. 1 daňového řádu. Krajský soud tedy uzavřel, že vzhledem k tomu, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce uplatnil podnět na ochranu před nečinností žalovaného u nejbližší nadřízeného správce daně ve smyslu § 38 odst. 1 daňového řádu, nelze tuto žalobu meritorně projednat, a to s ohledem na subsidiaritu zásahových žalob, které mohou být využity až ve chvíli, kdy byly použité veškeré prostředky ochrany u správních orgánů. Tento závěr platí dle krajského soudu rovněž u deklaratorních zásahových žalob, tedy i v případě, pokud se žalobce, jako v nyní posuzované věci, domáhá pouze určení nezákonnosti zásahu. Tento závěr podle krajského soudu vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 Azs 144/2015 – 30.

[5] Krajský soud tak žalobu vyhodnotil jako nepřipustnou podle § 85 s. ř. s. a dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ji odmítl.

II.

Obsah kasační stížnosti

[6] Usnesení krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou opírá o důvody vyplývající z § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

pokračování

[7] Stěžovatel v doplnění své kasační stížnosti uvedl, že se krajský soud nezabýval žalobou jako takovou, pouze konstatoval, že stěžovatel neměl zvolit zásahovou žalobu dle § 82 s. ř. s., ale nejprve měl podat podnět na ochranu před nečinností žalovaného dle § 38 odst. 1 daňového řádu. Stěžovatel odkázal na již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 Ans 10/2012 – 52, podle něhož, pokud nemusí být jediným vyústěním postupu správce daně vydání rozhodnutí, nelze využít žalobu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s. Stěžovatel má za to, že tento zákon lze vztáhnout i na projednávanou věc. Dále stěžovatel poukazyval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 Ans 11/2012 – 59, podle něhož obdobně výsledkem daňové kontroly je zpráva o daňové kontrole (nikoliv přímo stanovení daně) a tedy nelze k ochraně práv daňového subjektu při nečinnosti správce daně v průběhu daňové kontroly použít žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, ale žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s. Stěžovatel uzavřel, že krajský soud tuto judikaturu Nejvyššího správního soudu nerespektoval, když se nesprávně zabýval úvahami o možné nečinnosti správního orgánu; stěžovatel se však nečinností žalobou bránit nemůže. Závěrem stěžovatel také zmínil, že soudní řád správní u žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu nevyžaduje vyčerpání všech prostředků ochrany a odkazoval v dané souvislosti na § 87 odst. 2 s. ř. s. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek (správně se má jednat o usnesení – pozn. NSS) krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti předně uvedl, že se plně ztotožňuje s právním názorem uvedeným v napadeném usnesení krajského soudu, tedy že institut nepřipustnosti žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu (dle § 85 s. ř. s.) představuje pomyslný „filtr“, aby se správní soudy nemusely zabývat případy, kdy účinnou ochranu lze poskytnout prostřednictvím správního orgánu; případná soudní ochrana může nastoupit až po vyčerpání prostředků ochrany nebo nápravy v rámci veřejné správy. V této věci se konkrétně jedná o podnět na ochranu před nečinností žalovaného, který nebyl ke dni 4. 5. 2017 stěžovatelem podán. Žalovaný také upozornil na to, že dne 2. 5. 2017 bylo stěžovateli zasláno sdělení výsledku postupu k odstranění pochybností u daně z přidané hodnoty za dotčené zdaňovací období. Závěrem žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla pro nedůvodnost zamítnuta.

IV.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud dále posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud předesílá, že v posuzovaném případě stěžovatel kasační stížností napadl usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby. Takovou kasační stížnost lze opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS). Pod tento důvod spadá i případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí žaloby (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 6 As 4/2004 - 53).

[12] Jelikož tedy kasační stížnost nesměřuje proti meritornímu rozhodnutí krajského soudu, nemůže se ani Nejvyšší správní soud zabývat věcí samou, tj. nebude se zabývat otázkou zákonnosti žalobou napadeného postupu správce daně, resp. jemu vytýkané nečinnosti. Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu v daném řízení bude toliko otázka, zda krajský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl jako nepřipustnou.

[13] Převážná část argumentace v kasační stížnosti směřovala k tomu, že krajský soud údajně nerespektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, když podle stěžovatele v napadeném usnesení uvedl, že v posuzovaném případě stěžovatel neměl zvolit žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s., ale žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s. K tomu je však třeba podotknout, že stěžovatel brojí proti závěrům, které napadené usnesení krajského soudu vůbec neobsahuje. Krajský soud dal naopak ve svém rozhodnutí stěžovateli plně za pravdu v tom, že v tomto případě správně zvolil žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, neboť proti vytýkanému typu nečinnosti správce daně nelze využít nečinnostní žalobu vzhledem k tomu, že postup správce daně k odstranění pochybností nemusí skončit pouze rozhodnutím o stanovení daně. Krajský soud přitom odkázal právě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 Ans 10/2012 – 52, který připomíná rovněž stěžovatel a v němž je vyjádřen totožný právní názor, tedy zohledněna skutečnost, že nečinnostní žalobou se lze v souladu s § 79 odst. 1 s. ř. s. domáhat pouze toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, a k soudní ochraně před jiným typem nečinnosti správního orgánu, než je vydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení (tedy např. nečinnost při postupu k odstranění pochybností správce daně), je tak třeba použít zásahovou žalobu (k tomu srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98, publ. pod č. 2206/2011 Sb. NSS).

[14] Krajský soud však měl za to (a rovněž v tomto ohledu odkazoval na výše uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to rozsudky ze dne 2. 7. 2015, č. j. 2 Afs 79/2015 – 36, a ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Afs 60/2016 – 25), že vzhledem k namítané nečinnosti správce daně při postupu k odstranění pochybností, resp. namítaným prodlevám s jeho ukončením (a tedy i s přiznáním nadměrného odpočtu), měla být podmínka přípustnosti zásahové žaloby stanovená v § 85 s. ř. s., již je předchozí vyčerpání jiných prostředků ochrany či nápravy, splněna tím, že se stěžovatel nejprve v souladu s § 38 daňového řádu obrátí na nejbližší nadřízeného správce daně s podnětem na ochranu před nečinností, která je v daném ustanovení definována širěji, než jak nečinnost správního orgánu (výlučně při vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení) koncipuje § 79 odst. 1 s. ř. s.

[15] Výše uvedená kasační námitka stěžovatele se teda zcela míjí s argumentací krajského soudu a s důvody, pro něž krajský soud žalobu stěžovatele odmítl jako nepřipustnou.

[16] Stěžovatel se však přesto až v samém závěru kasační stížnosti „dotkl“ podstaty věci svou námitkou, z níž je přes její strohost a malou srozumitelnost patrný alespoň prostý nesouhlas

pokračování

se závěrem krajského soudu o tom, že stěžovatel byl i v tomto případě povinen před podáním zásahové žaloby vyčerpat jiný prostředek ochrany nebo nápravy.

[17] Podle § 82 s. ř. s. platí, že „[k]aždý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný“.

[18] Podle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřijatelná, „lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný“ (důraz doplněn NSS).

[19] Krajský soud nepominul, že v daném případě stěžovatel podal výlučně deklaratorní zásahovou žalobu, tedy že se právě domáhal pouze určení, že zásah žalovaného správce daně byl nezákonný. Krajský soud ovšem odkázal na rozsudek ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 Azs 144/2015 – 30, v němž skutečně Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že i po novele soudního řádu správního provedené zákonem č. 303/2011 Sb., jímž byla do 85 s. ř. s. doplněna výše zvýrazněná část za středníkem, se podmínka vyčerpání jiných právních prostředků ochrany či nápravy nadále uplatní u všech zásahových žalob, včetně těch, jejichž podání tato novela nově umožnila, tedy zásahových žalob výlučně deklaratorních.

[20] Tento právní názor však byl výslovně překonán rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017 - 42, publ. pod č. 3686/2018 Sb. NSS, v němž rozšířený senát konstatoval:

„S předkládajícím senátem lze souhlasit, že text § 85 části věty za středníkem s. ř. s. je jednoznačný a ke jeho vyložení postačuje již pouhý gramatický výklad. Podle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. Tímto způsobem zákonodárce stanovil výjimku pro ty případy, kdy účelem žaloby není ukončení trvajících nezákonných zásahů, ale zpětné konstatování, že ta která činnost správního orgánu byla nezákonná.

Výslovnému znění zákona odpovídá i důvodová zpráva k zákonu č. 303/2011 Sb., který s účinností od 1. 1. 2012 zakotvil možnost soudu formulovat v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem deklaratorní výrok určující, že zásah byl nezákonný.

Podle důvodové zprávy má nová právní úprava řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu zajistit vyšší standard ochrany tím, že umožní fyzickým a právnickým osobám domáhat se deklaratorní nezákonného zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu tehdy, pokud již zásah ani jeho důsledky netrvají a nebrozí jeho opakování. I pouhé konstatování nezákonnosti zásahu může být podle zákonodárce pro občany velmi důležité, neboť u veřejnosti posiluje důvěru v právní stát a napomáhá kultivovat činnost orgánů veřejné správy. Vedle odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem má nová právní úprava zásahové žaloby především významný satisfakční efekt pro poškozené účastníky. Podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci, není pro uplatnění náhrady škody způsobené úředním postupem (pod který se zařazuje i nezákonný zásah), na rozdíl od nezákonného rozhodnutí, vyžadováno předchozí rozhodnutí o nesprávnosti úředního postupu, resp. deklarace nezákonnosti zásahu soudem. V důvodové zprávě je výslovně uvedeno „[r]ozhodnutí správního soudu o nezákonnosti takového zásahu nepochybně přispěje ke zrychlení rozhodování příslušných úřadů o odškodnění a v konečném důsledku i ke zrychlení řízení o nároku na náhradu škody

u civilních soudů, u kterých se poškozený může domáhat náhrady škody, neuspokojí-li příslušný úřad plně nárok poškozeného“ (viz důvodová zpráva k zákonu č. 303/2011 Sb., sněmovní tisk č. 319/0, 6. volební období, dostupný na digitálním repozitáři www.psp.cz).

Úpravou deklaratorní žaloby zákonodárce tedy nezamýšlel poskytovat ochranu proti ukončeným jednáním správních orgánů přímo těmito orgány, ale prostřednictvím soudního rozhodování posílit důvěru v právní stát, kultivovat činnost orgánů veřejné správy a umožnit rychlejší řízení o případném nároku na náhradu škody v civilním řízení.

Ostatně i z pouhé logiky věci je zřejmé, že prostředek opravy či nápravy proti již ukončenému postupu správce daně daňovému subjektu v řízení před správcem daně účinnou ochranu neposkytne. (...) Uplatnění jiných prostředků ochrany nebo nápravy v řízení před správním orgánem nemůže za této situace až na výjimky (např. nepřiblížení k výsledkům kontroly v případě prekluze) mít významný dopad do aktuální situace žalobce, neboť nejen že k tvrzenému nezákonnému zásahu již došlo, ale postup, v rámci kterého k němu došlo a v rámci kterého by měla být nezákonnost odstraněna, již byl správcem daně ukončen.

Soudní ochrana je subsidiární pouze tam, kde veřejná správa disponuje účinnými prostředky k ochraně práv osob, které tvrdí, že konáním, případně nečinností veřejné správy bylo zasaženo do jejich veřejných subjektivních práv. To má svůj smysl. Veřejná správa může rozhodnout meritorně, zásah do práv může odstranit dříve, než jakýkoliv soudní přezkum. Jde tedy o zákonnou konstrukci, která má zajišťovat, aby se nezákonnosti řešily předně v místě a čase, kde nastanou, orgány kompetentními. Ty na základě argumentů uplatněných v zákonem poskytnutých prostředcích samy seznaží předešlou nezákonnost a použijí vlastní procesní nástroje k nápravě. Nejen to. Subsidiarita je i vyjádřením dělby moci, vzájemných brzd a protivah, v níž žádná z mocí nemůže dominovat, aniž by existoval prostředek k eliminaci nepřípustné expanze (brzda) či účinné ochrany (protiváha), jehož použití se může domáhat zákonným způsobem ten, kdo tvrdí, že bylo zasaženo (různými formami a způsoby) do jeho veřejných subjektivních práv (...).

Podmiňovat běh subjektivní lhůty pro podání deklaratorní žaloby až vyčerpáním prostředku, který však z povahy věci nemůže na tvrzeném nezákonném jednání nic změnit, je požadavkem bezobsažným, protože jeho podání by ve skutečnosti pouze oddalovalo okamžik soudního přezkumu. Soudní ochrana nastupuje tehdy a tam, kde ochranné prostředky ve veřejné správě k dispozici nejsou, nebo sice jsou, ale nedošlo jejich použitím ke zjednání nápravy, případně i tam, kde takové prostředky nejsou dostatečně efektivní a soudní ochranu odsouvají v čase tak, že ji vlastně činí toliko formální.“

[21] Je tedy zřejmé, že ani v nyní posuzované věci nebyl stěžovatel povinen pro podání výlučně deklaratorní zásahové žaloby vyčerpat jakýkoli jiný prostředek ochrany či nápravy (bez ohledu na to, že v době podání této žaloby tvrzený zásah žalovaného správce daně ještě trval), a tedy důvod, pro nějž krajský soud žalobu odmítl jako nepřípustnou, nemůže obstát. Lze podotknout, že krajskému soudu rozhodně nelze vytýkat, že postupoval podle stavu judikatury v době svého rozhodování, to však na nezákonnosti jeho usnesení o odmítnutí žaloby pro nepřípustnost nemůže nic změnit.

V.

Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Krajský soud v Brně vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 29. dubna 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu